

UZASADNIENIE

Powód, B. K. wniósł przeciwko P. w W. pozew domagając się zapłaty 32 144,00 zł na którą składa się kwota 30.000,00 zł tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę wraz z odsetkami od dnia 23.03.2012r. do dnia zapłaty, 1747 zł tytułem odszkodowania za zniszczone przedmioty podczas wypadku od dnia 23.03.2012r. do dnia zapłaty oraz 396,90 zł tytułem zwrotu kosztów leczenia i przejazdów z odsetkami od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty. Ponadto powód wniósł o ustalenie odpowiedzialności pozwanego na przyszłość za skutki wypadku.

W uzasadnieniu swoich żądań powód podał, iż wynikają one z następstw wypadku komunikacyjnego jakiego doświadczył w dniu 15.10.2011r. w wyniku którego doznał licznych obrażeń ciała w postaci wstrząśnienia mózgu, urazu obojczyka, stłuczenia okolicy ciemieniowej po stronie lewej, stłuczenia klatki. Stan zdrowia powoda wymagał wykonania zabiegu operacyjnego obojczyka prawego. Po zabiegu powód miał założoną ortezę przez dwa miesiące, która wywoływała u niego znaczny dyskomfort. W dniu 15.10.2011r. u powoda stwierdzono wstrząśnienie mózgu, którego doznał w dniu wypadku, 15.10.2011r. Po tym czasie sprawność ruchowa powoda została w znacznym stopniu ograniczona, Do dnia dzisiejszego powód odczuwa skutki wypadku w postaci silnych bólów klatki piersiowej oraz głowy. Stan po wypadku wpłynął negatywnie na dotychczasowy tryb życia albowiem powód nie tylko nie mógł wykonywać wielu prac przydomowych, zajmować się dziećmi jak dotychczas, praca zawodowa wymaga od powoda sprawności głównie prawej ręki, zaś wypadek wykluczył go od jej wykonywania przez kilka miesięcy. Pozwany wypłacił powódce tytułem zadośćuczynienia kwotę 10.000 zł.

W odpowiedzi na pozew pozwany wniósł o oddalenie powództwa w całości podnosząc, iż nie kwestionuje odpowiedzialności za skutki wypadku co do zasady. Zdaniem pozwanego dochodzone w pozwie kwoty są wygórowane i nie udowodnione w szczególności w zakresie żądanego odszkodowania. Co do dochodzonych odsetek pozwany podniósł, że ewentualnie winy być naliczone dopiero od dnia wyrokowania.

Sąd ustalił co następuje:

W dniu 15.10.2011r. w P. powód uległ wypadkowi komunikacyjnemu. Z miejsca zdarzenia przewiezony został do szpitala w N., gdzie stwierdzono wiele odłamowe złamanie trzonu obojczyka, prawego, z przemieszczeniem, wstrząśnienie mózgu oraz stłuczenie okolicy czołowo-ciemieniowej lewej. W dniu 20.10.2011r. powód został poddany zabiegowi operacyjnemu, polegającego na otwartej repozycji i przeskorńym zespoleniu śródspikowym grotem Kirchnera obojczyka prawego. Ze szpitala powód została wypisany w dniu 21.10.2011r. z unieruchomieniem kończyny górnej prawej w postaci ortezy- na okres 6 tygodni. W dniu 6.02. 2012r. powód został poddany reoperacji celem usunięcia zespolenia. Leczenie złamania obojczyka zostało zakończone bez zniekształcenia osi obojczyka prawego ani ograniczenia ruchomości tego barku czy jego innej dysfunkcyjności. Do chwili obecnej powód odczuwa podolewania w okolicy rany operacyjnej.

Pozostałe doznane urazy nie spowodowały trwałych skutków. Obecny stan zdrowia powoda należy uznać za ustabilizowany bez prawdopodobieństwa progresji. Powód po wypadku doznał utraty przytomności, hospitalizowany pozostawał również na obserwacji z uwagi na zdiagnozowane wstrząśnienie mózgu. Powód odczuwał bóle głowy rozpierające przez około 2 miesiące, zażywał leki przeciwbólowe, po których ból ustępował. Pojawiał się głównie wieczorami badanie TK głowy nie wykazało zmian. Obecnie powód nie skarży się na bóle głowy, nie stwierdza się odchylenia w układzie nerwowym od stanu prawidłowego. Zaburzenia czucia okolicy operowanej mieszczą się w ocenianym poprzez biegłego neurologa 5% trwałym uszczerbku na zdrowiu. Powód nigdy też nie wymagał leczenia neurologicznego.

Po zabiegu powód zmuszony był pozostać kilka dni w szpitalu, cierpiał na silne bóle pourazowe okolicy obojczyka oraz bóle głowy.

Przed wypadkiem powód był w pełni sprawną osobą, zatrudniony jako sprzedawca, zawód wymagał ciągłego przemieszczania się samochodem. Jego miesięczny dochód wynosił 2000 zł jednakże dodatkowo powód otrzymywał prowizje, które znacznie poprawiały jego sytuację materialną jako kierownik regionalny ds. Inwestycji w fabryce (...), co wymagało częstych kontaktów handlowych oraz przeprowadzania szkoleń. Te ostatnie wymagają sprawności prawej ręki z uwagi na konieczność przeprowadzania prezentacji. Ponadto powód czas wolny poświęcał pracom domowym i opiece nad małymi dziećmi. Wypadek jakiego doświadczył uniemożliwił mu wykonywanie sprawcy przez około 4 miesiące w tym czasie powód otrzymywał 80 % wynagrodzenia zasadniczego bez możliwości uzyskania premii. Ograniczenia ruchowej prawej ręki uniemożliwiły powodowi również wykonywanie dotychczasowych prac domowych. Powód przed wypadkiem nosił okulary korekcyjne. Po opuszczeniu szpitala dokonał zakupu nowych okularów za kwotę 547,00 zł.

Dopuszczony trakcie postępowania sądowego biegły z zakresu chirurgii ortopedycznej stwierdził 5% trwałe uszczerbek na zdrowiu u powoda, który ma charakter trwały i nie ulegnie w przyszłości zmianie. Biegły neurolog natomiast nie stwierdził trwałego uszczerbku na zdrowiu powoda, uznając, że podawane przez powoda zaburzenia czucia umieszczają się w ocenianym przez ortopedę 5% uszczerbku na zdrowiu.

Dowód:

1. dokumentacji medycznej, 19-34, 59- 61
2. zawiadomienie z Komisariatu Policji w P. o wszczęciu dochodzenia z dnia 15.10.2011 roku, k.
3. informacja z Komendy Powiatowej Policji w N. o prowadzonym dochodzeniu, 17
4. wniosek prokuratora o warunkowe umorzenie postępowania 18, list referencyjny z dnia 15.11.2011 roku, 35
5. program szkolenia pracowników, 36
6. zgłoszenie szkody z dnia 08.11.2011 roku, 39
7. korespondencja stron z dnia 24.11.2011 roku i 10.01.2012, 21.02.2012, 29.03.2012 r., k. 42-49
8. faktura z dnia 21.10.2011 r., - faktura z dnia 15.11.2011r. 51-52
9. oświadczenie powoda z dnia 15.11.2011 roku, 57-58
10. karta gwarancyjna telefonu Nokia, k. 56
11. zaoczne orzeczenie lekarskie,
12. z przesłuchania w charakterze świadka S. K. oraz z przesłuchania powoda na okoliczność jak w pozwie.
13. opinia biegłego neurologa, k. 185
14. opinia biegłego ortopedy 150 i n., 205-207
15. akt szkody,
16. zezna św. S. K., k. 132
17. zeznania powoda, k. 132-133

Sąd zważył co następuje:

Poczynione w postępowaniu ustalenia faktyczne pozwoliły na uwzględnienie częściowo roszczeń powoda.

Bezspornym w sprawie jest, że pozwany przyjął odpowiedzialność za skutki przedmiotowego wypadku jak i dokonanie wypłaty na rzecz powoda kwoty 10.000,00 zł tytułem zadośćuczynienia. Bezspornym pozostaje również zakres urazów jakich powód doznał w wyniku wypadku komunikacyjnego w dniu 15.10.2011r.

Za podstawę odpowiedzialności strony pozwanej za szkodę poniesioną przez powódkę stanowi przepis art. 822§ 1 kc , który stanowi, że przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej ubezpieczyciel zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, wobec których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo ubezpieczony. Stosownie do §4 art. 822 kc uprawniony do odszkodowania w związku ze zdarzeniem objętym umową ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej może dochodzić roszczenia bezpośrednio od ubezpieczyciela. Istnienie tego uprawnienia po stronie poszkodowanego potwierdza także przepis art. 19 ustawa z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz. U. z dnia 16 lipca 2003 r.). Zgodnie z art. 13.2 tej ustawy zakład ubezpieczeń wypłaca odszkodowanie lub świadczenie z tytułu ubezpieczenia obowiązkowego na podstawie uznania roszczenia uprawnionego z umowy ubezpieczenia w wyniku ustaleń, zawartej z nim ugody lub prawomocnego orzeczenia sądu.

Sporną kwestią pozostaje zatem kwota dochodzona pozwem.

Nie ulega wątpliwości, iż doznane urazy wiążą się z ogromną dawką bólu i cierpienia. Okres powypadkowy jak cały długi okres powrotu do zdrowia był bardzo trudny do zniesienia dla pokrzywdzonego; ból pourazowy w takim zakresie jakiego doświadczył, konieczność unieruchomienia i towarzyszące dolegliwości bólowe prawej ręki, bóle głowy trwające przez około 2 miesiące po wypadku - wszystkie te okoliczności powstałe na skutek wypadku wiązały się jedynie z poczuciem cierpienia i krzywdy. Odczucia powoda w zdecydowanym stopniu zostały przez nią zobrazowane w trakcie składania zeznań. Samopoczucie powoda w chwili obecnej uległo znacznej poprawie choć nadal powód odczuwa bolesność okolicy operowanej. Dolegliwości ze strony głowy już ustąpiły. Wypadek bezsprzecznie wpłynął również na codzienne funkcjonowanie powoda zarówno z życia zawodowym jak i prywatnym. Należy podzielić pogląd wyrażony przez biegłego ortopedy , że powód doznał trwałego 5% a zatem i nieodwracalnego uszczerbku na jego zdrowiu.

Kodeks Cywilny dopuszcza możliwość pieniężnego zadośćuczynienia za doznaną krzywdę. Może mieć to miejsce w ściśle określonych przepisami przypadkach, do których należy m.in. uszkodzenie ciała lub wywołanie rozstroju zdrowia (art. 445 kc w zw. z 444 kc). Roszczenie o zadośćuczynienie pieniężne ma pełnić przede wszystkim funkcje kompensacyjne, zmierzające do udzielenia pokrzywdzonemu satysfakcji moralnej płynącej z sądowego uznania jego krzywdy oraz faktu, że naruszenie jego prawa osobistego spotkało się z należyłą reakcją i ochroną prawa. Niewątpliwie uprawnienie to przysługuje powódcie. Zasądzenie odpowiedniej sumy ma stanowić odpłatę za doznaną krzywdę. Krzywdą w rozumieniu art.445 kc będzie z reguły trwałe kalectwo powodujące cierpienia fizyczne oraz ograniczenie ruchów i wykonywanie czynności życia codziennego. Przy ocenie wysokości zadośćuczynienia w przypadku uszkodzenia ciała lub rozstroju zdrowia Sąd brał pod uwagę tzw. czynniki obiektywne jak czas trwania i stopień intensywności cierpień fizycznych, i psychicznych, nieodwracalność skutków urazu, wiek, rodzaj wykonywanej dotychczas pracy, a także czynniki subiektywne, jak poczucie mniejszej przydatności, zmniejszoną zaradność życiową, konieczność korzystania z pomocy innych. nieprzydatności. (por. uchwałę pełnego składu Izby Cywilnej Sądu Najwyższego z dnia 8 grudnia 1973 r., III CZP 37/73, OSNCP 1974, nr 9, poz. 145 oraz wyrok z dnia 30 stycznia 2004 r., I CK 131/03, OSNC 2005, nr 2, poz. 40). Wysokość stopy życiowej społeczeństwa natomiast jedynie w sposób uzupełniający (w aspekcie urzeczywistniania zasady sprawiedliwości społecznej - art. 2 Konstytucji RP) może rzutować na wysokość zadośćuczynienia należnego poszkodowanemu za doznaną krzywdę. Kwestią zasadniczą jest jednak rozmiar szkody niemajątkowej.

Mając na uwadze zasadę umiarkowania Sąd uwzględnił wszystkie okoliczności mające wpływ na rozmiar doznanej krzywdy w tym m. in. wieku powoda, czasu trwania cierpień , doznanego uszczerbku na zdrowiu. Obrażenia, jakie powód odniósł w wyniku wypadku z. doprowadziły do pogorszenia jego funkcjonowania na co dzień. Niewątpliwie nie jest on w pełni sprawny w takim zakresie, jak miało to miejsce przed wypadkiem. Ograniczenia ruchowe, dolegliwości

bólów z pewnością wpływają na ogólną kondycję nie tylko fizyczną ale i na ogólne samopoczucie, co mając na uwadze młody wiek powoda, nie pozostaje bez znaczenia. Nie można jednak określić by obecnie możliwości powoda w realizacji planów prywatnych jak i zawodowych uległy diametralnej zmianie. Proces doprowadzenia stanu zdrowia pod względem subiektywnym będzie jeszcze trwał nie mniej jednak leczenia powoda zakończyło się. Oczywiście jest, że powód być może nie osiągnie pełnej sprawności prawej ręki jak to miało miejsce przed wypadkiem stąd też orzeczone trwały uszczerbek na zdrowiu.

Ze względu na kompensacyjny charakter zadośćuczynienia jego wysokość musi dla poszkodowanego przedstawiać odczuwalną wartość ekonomiczną, adekwatną do warunków gospodarki rynkowej. Nie można przy tym akceptować stosowania taryfikatora i ustalania wysokości zadośćuczynienia według procentów trwałego uszczerbku na zdrowiu, bowiem zdrowie ludzkie jest dobrem o szczególnie wysokiej wartości, w związku z czym zadośćuczynienie z tytułu uszczerbku na zdrowiu powinno być odpowiednio wysokie. Zadośćuczynienie pieniężne nie tyle powinno być ustalane "w rozsądnych granicach", co ma kompensować cierpienia psychiczne poszkodowanego, przy uwzględnieniu wszystkich okoliczności faktycznych konkretnego przypadku Zdaniem Sądu żądanie kwoty 30.000,00 zł jest wygórowane. Mając na względzie fakt, że powód otrzymał już od pozwanego kwotę 10.000 zł tytułem zadośćuczynienia Sąd uznał, iż zasądzona kwota 10.000 zł będzie adekwatna do rozmiaru doznanej krzywdy. Powód już w chwili zgłoszenia szkody wskazywał na rodzaj doznanej krzywdy, strona pozwana oceniła zadośćuczynienie wypłacając powodowi kwotę 10000 zł. Okoliczności ujawnione w toku niniejszego postępowania pozwoliły przyjąć, że istniały one już w dacie zgłoszenia szkody. Zatem powód może domagać się odsetek od zasądzonej kwoty po upływie 30 dni (art. 14 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003r. o ubezpieczeniach obowiązkowych...) od dnia zgłoszenia szkody.

Sąd nie przychylił się do żądania powoda w części dotyczącej uznania odpowiedzialności pozwanego na przyszłość na wypadek pogorszenia się jej stanu zdrowia w związku z wypadkiem jakiemu uległ. W tej części sąd odniósł się do opinii biegłego ortopedy i neurologa, a który stwierdził brak podstaw do takich przypuszczeń.

W odniesieniu do żądania tytułem odszkodowania kwoty 1747 zł za zniszczone przedmioty podczas wypadku Sąd nie znalazł podstaw do jego uwzględnienia z uwagi na brak wystarczających dowodów (art. 6kc). Powód twierdzi, że w wyniku wypadku, zniszczeniu uległ telefon komórkowy m- ki Nokia E 52, płyty CD z nagraniami różnych wykonawców na kwotę 100 zł, odzież o wartości 400 zł oraz okulary korekcyjne. Przedmiotowe rzeczy nie zostały wystarczająco wykazane. Sąd nie kwestionuje samej konieczności korzystania przez powoda z okularów korekcyjnych jednakże nie ma dowodu potwierdzającego, że zmuszony powód był zakupić nowe okulary ponieważ dotychczasowe uległy zniszczeniu w wyniku przedmiotowego wypadku. To samo odnosi się do odzieży, nie przedstawiono żadnego dowodu potwierdzającego jaka konkretnie odzież i w jakim stopniu została uszkodzona. Pobodnie należy ocenić roszczenia odszkodowania za utracony –zniszczony telefon. Powód nie wykazał by przedmiotowy telefon uległ zniszczeniu w dniu wypadku, by chodziło o ten model telefonu o którym pisze w pozwie ani by kwota utraconego telefonu wskazywała na wartość opisaną w pozwie.

Odnosząc się do roszczenia kwoty 396,90 zł tytułem zwrotu kosztów leczenia i przejazdów w ocenie brak jest wystarczających podstaw do jego uwzględnienia. W pozwie powód wskazuje, że kwota ta wynika z wykazu przejazdów samochodem łącznie 1086 km w związku z wypadkiem oraz przedstawionych dwóch faktur za zakup paliwa. Tymczasem pierwsza z faktur o nr (...) wystawiona jest w dniu 20.10.2011r. (data sprzedaży paliwa). W tym dniu powód jednak przebywał jeszcze w szpitalu to jest do dnia 21.10.2011r. (vide historia choroby leczenia szpitalnego). Natomiast druga faktura nr (...) wystawiona w dniu 24.10.2011r. nie została w żaden sposób wykazana, że zakup tego paliwa przeznaczony został na konieczność przejazdu powoda do jakiegokolwiek placówki medycznej (jakiej? w jakim celu? W jakim miejscu?). Z powyższych okoliczności Sąd oddalił żądanie powoda w zakresie odszkodowani jak i zwrotu kosztów leczenia.

Orzeczenie w przedmiocie kosztów postępowania wynika z treści art. 100 kpc, który nakłada na stronę przegrywającą obowiązek zwrotu przeciwnikowi kosztów procesu.

Biorąc pod uwagę, że powód wygrał proces jedynie w 31% to też pozwany winien zwrócić powodowi kwotę 498,48 zł tytułem opłaty sądowej oraz kwotę 761 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego. Powód winien zwrócić pozwanemu kwotę 1673 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

Mając na uwadze powyższe okoliczności Sąd postanowił jak w sentencji.